

DUHOVNA MISAO – XXXIII. NEDJELJA KROZ GODINU (B)

Dn 12, 1-3; Ps 16, 5.8-11; Heb 10, 11-14.18; Mk 13, 24-32

U svojoj pouci Isus uči učenike da se mole čistim srcem, živom ustrajnom vjerom i sinovskom smjelošću. Opominje ih na budnost i poziva da molbe prikazuju Bogu u njegovo ime. Sam Isus Krist uslišava molitve koje su njemu upućene.

Sve nevolje čovječanstva svih vremena, podjarmljena grijehom i smrću, sve molitve i zagovori u povijesti spasenja, obuhvaćeni su tim vapajem utjelovljene Riječi. Otac ih, sada, prima te iznad svih očekivanja uslišava uskrisujući svoga Sina. Tako se ispunja i izvršuje događaj molitve u Božjem naumu stvaranja i spasenja. Psaltir nam daje njezin ključ u Kristu. U trajnom »danas« uskrsnuća Otac kaže: »Ti si Sin moj, danas te rodih. Zatraži samo, i dat ću ti puke u baštinu, i u posjed krajeve zemaljske« (Ps 2, 7-8). Poslanica Hebrejima dramatičnim riječima izražava kako Isusova molitva izvodi pobjedu spasenja: »On je u dane svoga zemaljskog života sa silnim vapajem i suzama prikazivao molitve i prošnje Onomu koji ga je mogao spasiti od smrti. I bi uslišan zbog svoje predanosti; premda je Sin, iz onoga što prepatri, naviknu slušati i postigavši savršenstvo posta svima koji ga slušaju začetnik vječnoga spasenja« (Heb 5, 7-9). Kad Isus moli, time nas već uči moliti. Bogoslovni je put našoj molitvi njegova molitva Ocu. No, evanđelje nam predaje izričit Isusov nauk o molitvi. Kao odgojitelj preuzima nas tamo gdje već jesmo te nas postupno vodi k Ocu. Obraćajući se mnoštvu koje ga slijedi, Isus polazi od onoga što im je o molitvi iz Starog saveza već poznato te ih priprema za novost Kraljevstva koje dolazi. Potom im tu novost otkriva u prisposobama. Napokon, svojim učenicima, koji trebaju biti odgojitelji molitve u njegovoj Crkvi, otvoreno govori o Ocu i Duhu Svetomu. Već u Govoru na gori, Isus traži obraćenje srca: pomirenje s bratom prije prinošenja dara na oltar, ljubav prema neprijateljima i molitvu za progonitelje, molitvu Ocu »u skrovitosti« (Mt 6, 6), bez ponavljanja mnoštva riječi, praštanje iz dna srca u molitvi, čistoću srca i traženje Kraljevstva. To je obraćenje potpunoma usmjereno Ocu. Ono je sinovsko. Srce, tako usmjereno na obraćenje, uči se moliti u vjeri. Vjera je sinovsko prijanjanje uz Boga, onkraj onoga što osjećamo i razumijemo. Postala je moguća jer nam ljubljani Sin otvara pristup Ocu. On može od nas tražiti da »ištemo« i »kucamo«, jer On je vrata i put.

[KKC 2606-2609]